

IN DIEPE DUISTERNIS

***'Duisternis viel over
het hele land'***

(Markus 15, 33)

Lavabo

Schone handen
mogen zwarte
handen zijn

zwart van arbeid
en ontbering maar
zuiver van zin.

Vuile handen zijn
die onrecht plegen
of medeplichtig zijn.

Als ik mijn handen
was, bid ik
om vergeving.

Weekillustraties:
Harrie Sterk (1913 -1991)

Rouw

Jij geboren in een grot,
kind van weeën,
leven gegeven
om te sterven.

Jij huilt in de wind
die onze zielen striemt.
Jij zweet water en bloed
in loopgraven, massagraven.

De dolksteek in je hart
scheurt het tempelkleed open.
Je schreeuwt het uit
onder zoden ongewijde aarde.

Met gehavende handen
en voeten doorgelopen pijn
breek je uit de omheining
van je grafspelonk.

Laat ons die rouwen
je tranen zien ontkiemen,
je leven uitgezaaid
schoven van licht ingaan.

Jij begraven in een grot,
man van smarten,
dood overwonnen
om te leven.

Magdalene

Zij wenkte de bedelaar langs de straat.
'Kom maar' riep zij - haar arm droeg hem
hoog boven zijn strompelende voeten.
Een kreet brak in zijn gesloten mond.

Dan streelde zijn hand haar haren,
terwijl zij -zich over zijn lichaam buigend-
hem waste met de balsem van de rijken,
en zich krommend over haar barstte hij
uit zichzelf en schreeuwde jaweljawee!

Plotseling zag Jezus haar achter zich staan.
Haar tranen stroomden en wasten zijn voeten.
Haar haar was een golf van tederheid,
haar kussen waren gemeenschap op gemeenschap,
wilde hartstocht tot haar hoofd bleef rusten.
En Jezus richtte zich in verrukking op.

Maar toen zijn voeten kromden om de spijkers
waren haar kleren rooddoorschoten en
dropen haar haren en handen van het bloed.

Dan wierp zij zich over hem heen, haar handen
zwierven over zijn lichaam, haar laatste hand
bleef rusten op zijn schoot. Zij stierf op hem -
zijn lippen, voeten dood. Dan droeg zij hem
in haar armen en legde hem in de aarde neer.

Plotseling zag Jezus haar voor zich staan.
'Maria' schokte het in hem, zijn handen
omsloten haar wangen, terwijl haar lichaam
om hem sloeg en haar armen zich sloten 'Jezus'.
Dan trok hij zich uit haar weer terug.

Vanaf die dag is zij hemel blijven varen.
Soms nog wenkte zij naar een gekruiste,
een verschoppeling, en hilde zij mee
met tranen van bevrijding. Maar vaker zagen
mensen haar door de olijfgaarden zwerven
en staan dromen bij het overgroeide graf.

Als Jezus' lichaam en bloed werd doorgegeven
school zij verstild achter haar grijze haren.

Handwassing

O, was mijn handen
om wat zij misdeden
wat mijn hoofd misdacht.

O, houd ze vast
want zij strekken zich
naar de oneindigheden.

O, zegen mijn twee
goede trouwe engelen
van mijn opperwezen.

Handen die strelen
handen die slaan

Handen die geven
handen die nemen

Handen die wuiven
handen die dreigen

Handen die scheppen
handen die verwoesten

Handen die werken
handen die spelen

Handen die smeken
handen die bidden

Handen die sterven
handen die verrijzen

De vooravond

Als wij op Witte Donderdag elkaars handen wassen,
is dat een levens-ritueel.
Wat wordt verzinnebeeld, gebeurt echt.

Ik reik jou mijn handen, jij neemt ze in jouw handen.
Alle stoffigheid van donkere gedachten,
boze buien die anderen striemden,
alle onvermogen om lief te zijn was jij uit mij weg.

Jij reikt mij jouw handen, ik neem jouw handen aan.
Strelend, vergevend, zuiverend
dompel ik je handen
in het levende water van de liefde.

We kijken elkaar aan -zonder woorden-
onze handen in elkaar geslagen.
Nu zijn wij klaar om aan te zitten en
de eenheid met elkaar en met God te vieren.

Nu kunnen wij met zuivere handen
het brood breken,
dat we dagelijks met elkaar willen delen.

Het kruis

In dit uur vereenzelvigen wij ons
met de man die weet wat lijden is.
In dit uur sterft de mensheid.

We scharen ons rond het kruis van Jezus.
We treuren om hem, deze mens.
Een mens in wie God zich openbaarde.

We willen nabij zijn aan alle gekruisigden
die de dood ingingen om elkaar.
Mensen in wie God zich openbaarde.

We willen meelijden en meestrijden met hen
die in kerken en kerkers van hun vrijheid
berooft hun doodvonnis hoorden klinken.

Het afschrikwekkend beeld van dood
en uitschreeuwend jammeren van pijn
moet uit de wereld worden verbannen.

Maar éénmaal in het jaar heffen wij Jezus
hoog boven onze angst en weerzin uit
om van onze wreedheid te genezen.

Wij leggen Jezus midden tussen ons
op de grond. Slechts een kaars
verlicht nog zijn ondragelijke pijn.

Wij leggen ons plat ter aarde naast hem,
de doffe dreunen gedenkend op het hoofd
van allen die in elkaar geslagen worden.

Dan kussen wij zijn voeten, zijn gezicht
en strelen zijn lichaam dat stervende om ons
zich niet meer los kon maken van het kruis.

Golgota

God Jij
met rooddoorschoten ogen
barstend van pijn
in de bloedbeek
van het dal

God Jij
verduisterd wit licht
in het zwarte gat
ver voorbij
de sterren

God Jij
verborgen schoonheid
onder een kleed
van vergankelijkheid
en dood

God Jij
treurend waar
mannen vrouwen
hun onvruchtbaarheid
betreuren

God Jij
verzwegen woord
van vergeving
waar harten breken
met elkaar

God Jij
tot wraak gedreven
wankelend
aan de afgrond
van de hel

God Jij
huilend kind in mij
ik kus
je tranen weg
ik heb Je lief

Tabor

God Jij
met je stralende ogen
in de nacht
je lachende mond
in de morgen

God Jij
universum
van licht
oceaan
van leven

God Jij
die de schoonheid
kust
die de vreugde
omhelst

God Jij
vaderschoot
van voortplanting
moederschoot
van genot

God Jij
liefdefluistering
in mijn hart
schreeuw
van verrukking

God Jij
strelende hand
van mijn geliefde
meerstemmig lied
van haar ziel

God Jij
warme hartslag
stille stem
in mij
ik heb Je lief